

Sygn. akt I CSK 3423/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa A. P.

przeciwko A. K.

o zapłatę,

oraz sprawy z powództwa wzajemnego A. K.

przeciwko A. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 29 listopada 2021 r., sygn. akt VII AGa 101/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od pozwanego (powoda wzajemnego) kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego (powoda wzajemnego) od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 listopada 2021 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego zachodzi oczywista zasadność skargi, w zakresie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 395 § 1 k.c. oraz art. 492¹ k.c. Skarżący twierdzi, że Sąd Apelacyjny bezpodstawnie zastosował w sprawie pierwszy z wymienionych przepisów oraz, że - pomimo podstaw do zastosowania drugiego z przepisów - Sąd Apelacyjny pominął go w swoich rozważaniach.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do naruszenia prawa, które skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi. Z lektury uzasadnienia

zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd drugiej instancji szczegółowo rozważył kwestię dotyczącą podstawy prawnej oświadczeń o odstąpieniu od umowy, złożonych przez obie jej strony. Wbrew twierdzeniom zawartym w skardze, Sąd Apelacyjny wykluczył zastosowanie art. 395 § 1 k.c. Rozważając charakter odstąpienia, o którym mowa w § 13 pkt 1 pkt 2 umowy łączącej strony, Sąd Apelacyjny wskazał, że postanowienie to nie zawiera terminu, co stanowi wymóg odstąpienia umownego, o którym mowa w art. 395 § 1k.c. Co się zaś tyczy zarzutu oczywistego naruszenia art. 492¹ k.c., to jak słusznie zauważa powódka (pozwana wzajemna) w odpowiedzi na skargę, przepis ten jeszcze nie obowiązywał w momencie, gdy strony składały sobie oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Tym bardziej nie obowiązywał w dniu zawierania pomiędzy stronami umowy. Został wprowadzony do kodeksu cywilnego ustawą z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2014 r., poz. 827) i obowiązuje od dnia wejścia w życie tej ustawy (25 grudnia 2014 r.), przy czym zgodnie z jej art. 51 do umów zawartych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy dotychczasowe. Z oczywistych względów nie nadano mu zatem mocy wstecznej .

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[as]